

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращат до редактора свещ. Д. ПЕЛВАСИЛЕВЪ - ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЙ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Капитанъ Поповъ Кирилъ

нѣма да приема на имения си день — 24 май.

ИЗБОРНИТЪ БОРБИ.

Разгорещенитѣ партийни борби презъ настоящия месецъ, общото разцепление всрѣдъ партиитѣ, „неморалнитѣ“ коалиции и пр., говорятъ за едно нѣщо — че моралътъ въ нашата страна е крайно отпадналъ. Отъ коалициитѣ, които правятъ помежду си разни партии, честниятъ българинъ се погнусява. Отъ обстоятелството, че некадърни и безсрамни хора се борятъ да ставатъ народни представители, честниятъ човѣкъ се възмущава. Нищо добро не предвещава изборниятъ день. Въ новата камара не ще влѣзатъ най-добритѣ хора. Тамъ може да влѣзатъ хитри, практични, хора, голѣми егоисти, но тамъ надали ще влѣзатъ добри и морални личности. Народътъ съ негодувание гледа на свирепитѣ борби между недостойни личности за първи мѣста въ листитѣ и не чака нищо добро отъ новата камара. Обществото е разочаровано и обез-

надеждено. Една камара съ лакоми, ненаситни за държавни пари, депутати, ще отслаби още по-вече и безъ това слабия моралъ въ обществото.

Но дано все пакъ преодолѣе здравото жизнено чувство у българина — избирателъ. Разбра се, че партийнитѣ борби не се дължатъ на принципни различия. За всички ни е съвсемъ ясно, че борбата се води между личности въ партиитѣ. За ко-го ще гласува избирателя е почти безразлично. Важното е между всичкитѣ кандидати да се потърсятъ истинскитѣ човѣци, хора — личности, хора преди всичко съ будна съвестъ. Обществото се разлага. Парламентътъ у насъ е опороченъ. Нека на 29 май всѣки българинъ има святъ дългъ — да гласува за най-добритѣ, най-характернитѣ, най-честнитѣ хора, за да влѣзатъ въ народното събрание хора съ здравъ моралъ!

За многоликия звѣръ у човѣка.

Древнитѣ грѣцки философи сж казвали, че всичко се мѣни, нищо не остава постоянно. Това е вѣрно съ една малка нагледъ поправка: само човѣкътъ не се мѣни; въ различни форми само той проявява себе си. Ако разгърнемъ прашнитѣ страници на миналото, ще се увѣримъ въ тази истина. Човѣкътъ си остава човѣкъ съ двойствена природа. Въ душата на човѣка винаги дреме неукротимъ звѣръ. Той дебне удобенъ моментъ да се прояви. Този звѣръ се проявява

често, въ различни форми и съ различна сила въ зависимостъ отъ културния цензъ на човѣка. И въ сжщото време въ душата на сжщия човѣкъ се таятъ могъщи пориви къмъ доброто, прекрасното, великото. Тургеневъ пише: „Човѣкъ е създалъ симфонитѣ на Бетховена, картинитѣ на Рюшдамъ поемитѣ на Гюте, трагедитѣ на Шекспира, Венера Милоска и мн. др. Сжщо тѣй човѣкъ разрушава творенията на гениитѣ; по негова вина плесень покрива лика на Фидиевия

Юпитеръ, нищожни червеи унищожаватъ драгоценнитѣ редове на Софокла, варвари разбиватъ лжчезарното чело на Аполона и съ дивъ ревъ хвърлятъ въ ненаситнитѣ пламъци картинитѣ на Ачелеса“. Това е човѣкътъ: добродетель и порокъ, сила и слабостъ, добро и зло, свѣтлина и тъмнина.

Човѣкъ винаги се е стремилъ да стане силна личностъ безъ противоречия въ живота, съ пълно единство въ сжжденията и стремежитѣ, съ завършеностъ и хармония въ действията. Той винаги се е борилъ съ злото, съ тъмнината, съ звѣра въ себе си. Успехитѣ му сж били различни. Но борбата не е завършена. Християнството сочи великъ идеалъ за човѣка: божествено съвършенство. Това съвършенство може да се постигне само съ творчески усилия, съ непрестанна борба съ звѣра въ себе си. Този звѣръ е многоликъ. Той често се облича въ овчи кожди. Трѣбва да бжде разбуненъ този многоликъ звѣръ и борбата съ него да бжде неуморна.

По-рано хората сж убивали враговетѣ си отъ засада, тайно, съ настръвение. И днесъ постъпватъ тѣй. Убийството и тогава се е смѣтало и сега се смѣта за престѣпление. Но днесъ човѣкъ си служи съ едно много по-страшно отъ камата, секирата и коршума сръдство, за да убие своя врагъ. Това е клеветата. За голѣмо съжаление това сръдство е обикновено въ днешното общество. Да опозоришъ човѣка, да го оклеветишъ не се смѣта за нѣкакво престѣпление. Вѣрно е, че законитѣ преследватъ клеветата и наказватъ клеветниците. Но клеветата е единъ отъ образитѣ на многоликия звѣръ. Тя често е неуловима. Тя не винаги излиза на яве. Тя се появява незнаяно отъ кжде, въ формата на предположение, невъзможностъ попада въ нѣкое ухо, разпространява се отъ нѣкои уста съ таинственостъ омайваща и расте съ ужасаваща сила и доставя сладко, по-сладко отъ меда, удоволствие на много сърдца. И съ този, и най-вече съ този, образъ на многоликия звѣръ трѣбва да се боримъ. Той се е вмѣкналъ въ всѣка наша п р и к а з к а, въ всѣко с ъ б р а н и е

малко и голѣмо, въ всѣка организация. Той е страшна сила. Клеветата е модерно убийство. Тя вади душата на човѣка съ памукъ. Най-силната воля може да бжде сломена отъ клеветата. Най-честното сърдце може да бжде смазано подъ нейната тежестъ. Въ „Севилския бръснарь“ донъ Базилио има ария за клеветата. Тя е: „Клеветата е страшно сръдство... нѣма плоско злословие, мърсотия, безсмислена приказка, които да не може човѣкъ, ако се залови добре, да накара ленивитѣ въ единъ голѣмъ градъ да възприематъ... Най-напредъ лека мълва, която едва се плѣзга по земята като лѣстовица предъ буря — pianissimo; шепотъ, провиране, таинственостъ. Нѣкои уста подемаатъ тази мълва и рiапо рiапо ви я спускатъ въ ухото. Злото е вече извършено. То пониква бързо, пълзи, трѣтва отъ уста въ уста и отива по дяволитѣ. После тутакси неизвестно какъ, визе виждатъ тази мълва да се изправя, да се надува, да расте предъ очитѣ ви. Тя се хвърля напредъ, разширява своя полетъ, извира се, обгражда, съска, свѣтка, гърми и най-сетне съ чудовищенъ грѣмъ се прѣска като бомба и.... става общъ повикъ, общо crescendo, всемирненъ хоръ на умраза и преследване. Кой дяволъ би могълъ да ѝ противостои?“

Клеветата е страшна сила. Тя е жестоко оржие за убиване на човѣка. Тя е трудно уловима, защото се появява ужъ случайно, невинно, съ добро намѣрение. Трѣбва да се боримъ съ този звѣръ въ човѣка, за да растемъ въ Христа, за да ходимъ въ свѣтлина, а не въ тъмнина.!

Д. Дюлгеровъ — София.

1) За други образи на многоликия звѣръ у човѣка ще продължимъ

Михаилъ Кръстовъ
учителъ

Модернизъмъ. ?!

Могъщественъ духъ на политическо-економически развратъ и мораленъ упадѣкъ се носи съ свѣткавична бързина надъ злочестата ни земя и завладява всички слоеве на обществото. Една луда необузана страсть за забогатяване

и охолень животъ е обзела всички. Доходни службици, автомобилни разходки, балове, кабарега, модерни танци и пр. сж идеалътъ на днешното ни общество. А, че всичко това води страната ни къмъ пропасть, никой не иска и да знае. Добри хора надаватъ зовъ за отрезвление, обаче никой не чува — тѣхния гласъ остава само гласъ въ пустиня. На тѣхната добрина и идеализъмъ нѣкой даже гледатъ съ презрение и като на хора съ консервативни възгледи за живота, като на хора отживѣли отдавна вече времето си. Вѣрни обаче, на своя идеализъмъ, тия хора напоследъкъ обрънаха погледитѣ си къмъ учительството, въ лицето на което тѣ виждатъ, че все пакъ то е още чисто, незасегнато отъ тоя развратъ и готово въ всѣки моментъ да се бори съ всичко и противъ всичко, което носи разруха въ обществения ни животъ. И, наистина, кой може да откаже, че учительтъ не е единъ сигуренъ цѣлитель на народнитѣ болки? Не е ли той единствениятъ, който е билъ винаги съ народа и за народа ни?... Въ най-бурнитѣ времена на политическия ни и общественъ животъ той винаги е бивалъ спасителъ. Ето защо тия хора не напразно се обръщатъ сега къмъ него и възлагатъ надежди нему. А щомъ това е така, трѣбва ли тогава да стоимъ съ скръстени ржце и да гледаме съ спокойствие какъ победоносно се движи сръдъ народа ни фаталната колесница на разврата, подъ чиито колела попадатъ често пжти и много здравомислящи българи? Разбира се, че не. Преди всичко, обаче, за да имаме успѣхъ, азъ мисля, че трѣбва понапредъ да се поведе борба енергична съ Модернизма, съ тоя модернизъмъ, който ни донесе модерната жена, а впоследствие и модернитѣ танци, които споредъ менъ сж единъ отъ главнитѣ източници на всичкото зло у насъ.

А кой може да откаже, че заради „модернитѣ“ жени у насъ не се вършатъ ежедневно всевъзможни престѣпления? Не ли заради тѣхъ мнозина пропалятъ всичко само и само да угодятъ на суетнитѣ имъ прищевки? А малко ли сж и такива, които пропиляватъ и

Проф. Д-ръ Ст. Младеновъ

Къмъ религиозно отрезвяване

(По поводъ на Библиотека „Св. Иванъ Рилски“)

Една отъ най-голѣмитѣ пакости, която социалисти и комунисти направиха у насъ още въ 90-тѣ години на миналия вѣкъ, е борбата противъ религията и разпространението на възгледа, че науката е „оборила“ религията и че днесъ само единъ умствено изостаналъ човѣкъ можелъ да вѣрва въ Бога. Въ сжщность, само полукултурни и недоучени субекти можеха да си въобразяватъ, че съ превода на брошурка като „Богъ и науката“ или на материалистически сметъ като „Сила и материя“ отъ Бюхнера или на Хекелевскитѣ монистически не-

домислия (Е. Хекелъ е добъръ естественикъ, но невъзможенъ философъ) и подобни ще се унищожатъ основитѣ на религията и ще се „освободи“ обществото отъ заблудитѣ, създадени ужъ отъ жрецитѣ и економически силнитѣ за приспиване на „трудящитѣ се народни маси“. Тая лженаучна литература, обаче, подеиствува на мнозина и по тоя начинъ мнозина „интелигентни“ българи почнаха да се гордѣятъ, че сж последователи на атеизма и започнаха на лѣво и на дѣсно, въ градове и дори въ села, да проповѣдватъ най-просташко безбожие.

Българинътъ, който и безъ това нѣма особено горещи религиозни чувства, не искаше да остане назадъ и да не бжде „модеренъ“ човѣкъ, та не малко се увлѣче въ тая посока: „интелигентни“ българи, дори учители, когато е трѣбало въ официални и други книги да посочатъ вѣроизповѣданиято си, сж писали: „свободно мислящъ!“ И не сж могли да проумѣятъ, че отговорътъ имъ е равнозначенъ съ *неми-слящъ*. Па и какъ би могли такива люде да се отнасятъ съ почитъ къмъ прадѣдовската си вѣра, какъ биха могли да заявятъ, че сж православни християни, когато въ всички четени отъ тѣхъ „научни“ книги се „доказва“, че религията е днесъ анахронизъмъ, и когато си черпѣха знанията за християнската вѣра отъ мръсни п а с к в ѣ л и като преведениятъ

отъ руски — „Християнството предъ сжда на социализма“, (Казанлъкъ 1895 г.) пасквилъ посветенъ съ целъ за обида на тогавашния Старо-Загорски митрополитъ Методий Кусевичъ

Тая духовна похаба продължи доста време, ала — за добра честъ на българщината — напоследъкъ се забелязва не само едно отрезвление, въ тази област, но и желание да се дадатъ на обществото книги съ религиозно-художествено и религиозно философско съдържание.

Такива нѣколко книжки сж издадени въ Библиотека „Св. Иванъ Рилски“, която започва да излиза въ София. Като се обръща къмъ обществото за подкрепа и като моли да се не остави да заглѣхне едно добро начинание, редакцията на Библиотеката съ пълно право сочи, какъ се шири пор-

нографската литература, която руши устоитѣ на човѣшкия духъ. „Въ нашето семейство влиза много малко или съвсемъ никакъ душеспасителна литература. Наши ученици и студенти тжпѣятъ въ безидеяната материалистична атмосфера, която изпъзва улицата и голѣмата частъ на общественъ животъ.“ (к. м.)

Редакцията на Библ. „Св. Иванъ Рилски“ ни дава като № 1 и 2 прекрасния художественъ разказъ на Б. Зайцевъ „Алексей челоуѣкъ Божъ“. Съ не по-малко увлечение се чете и № 3 „Богинята“ отъ Ив. Бунинъ.

Думата е за оная „Богиня на Разума“, на която се кланяха по времето на голѣмата френска революция и която е била представена нагледно отъ хубавицата Тереза Анжелика Обри на 10 ноември 1793,

държавни пари? Но това е нищо в сравнение с последствията. Коситъ настрахават човъку, ако прочете статистиката на заболяванията. 75% от тѣх у младежитъ сж отъ венериченъ произходъ, което не може да не създаде грижи на всѣки здравомислящъ българинъ. И модернитъ танци—тоя психофизиченъ онанизъмъ, както се е изразилъ единъ нашъ лѣкаръ, не ни носятъ нищо по-добро, освенъ едно главоломно увеличение на бездеятелността у момичетата, единъ доста значителенъ прирѣстъ въ незаконорожданията и помятанята и въ края на крайщата едно потресающе увеличение на бракоразводитѣ и увеличение на проституткитѣ, които свободно се ширятъ изъ улицитѣ и съ своето бесрамие шокиратъ честнитѣ жени.

Противъ тоя развратъ се бори и църквата — свещеничеството, но борбата ѝ ще бѣде винаги безуспешна до като това последното и учителството не си подадатъ ръка и зароботятъ заедно. Само съ взаимнитѣ усилия на учителя и свещеника, при които като се прибавятъ и тия на нашия офицеръ и лѣкаръ, на чиновника и на цѣлата здравомисляща българска интелигенция, само тогава, казвамъ, българския народъ, нашата малка страна, ще може да се отрве отъ това тѣй голѣмо зло.

За още по-голѣмъ успѣхъ въ борбата съ това голѣмо зло, би трѣбвало да вземе живо участие и самото правителство, защото то е, което има най-голѣмата отговорностъ за благосъстоянието и моралитета на страната. И нека то бѣде увѣрено, че не ще бѣде упрекнуто отъ никой здравомислещъ българинъ, ако забрани съ законъ модернитъ танци и тури ключъ на всички заведения, кждето „модерната“ жена — изгубила всѣкаква отговорностъ предъ семейството и дългъ къмъ човѣчеството — се е отдала на суетни свѣтски ламтежи. Нека то не се плаши отъ нищо, защото на негова страна е цѣлото учителство, офицери, лѣкари, чиновници и българска интелигенция, които сж готови да дадатъ всичко, за да спасятъ страната отъ пагубното влияние на тоя модернизъмъ.

Прочее, нека всички, любещи искрено отечеството си, докажемъ на нашитѣ „модерни“ жени, че въ България за тѣхния модернизъмъ нѣма мѣсто, че тѣхнитѣ суетни свѣтски ламтежи ни отврщаватъ и че ще бждемъ въ непримирима борба съ тѣхъ, до като тѣ не се оставятъ отъ безпътния си животъ!

Търсете в. „Народенъ будителъ“ на будката — жгѣла „Славянска“ — Царь Освободителъ“ — при бай Димитър Радусевъ.

Съборътъ въ Мадара.

На 15 тога стана този величественъ съборъ. Многохиланденъ народъ отъ Шуменъ и околността бѣше се стекълъ подъ мадарскитѣ скали, въ подножието на величествения Мадарски конникъ — царь Крумъ.

Въ 11 часа пристигна Негово Величество Царь Борисъ. Молебниятъ по случай неговия именъ денъ се извърши отъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ съ 6 души свещеници и митрополитския диаконъ. Следъ молебена Негово Високопреосвещенство приветствува Царя съ именния му денъ. Между другото той изрече следната мисълъ, която трогна Негово Величество и тия които чува. Владиката каза: „Нека Богъ Ви даде сили, щото както археолозитѣ ровятъ днесъ подъ тѣзи скали, за да изровятъ свидетелства за величието на старото българско царство, така Вие, Ваше Величество, да съумѣете отъ развалинитѣ на живиятъ днешенъ нашъ народъ да изградите здрава сграда — велика държава, славно, като миналитѣ, българско царство“. Негово Величество, видимо трогнатъ, отговори съ отиѣрено провлечени думи. Той каза, че има въра какво ние всички съ вѣщина, тактъ и голѣмо търпение ще съумѣемъ да изградимъ нова славна България съ велика като въ миналото родна православна църква. Следъ това говори речъ г-нъ Професоръ Кацаровъ. Следъ него кмета на с. Мадара прочете адресъ до Негово Величество, съ който общинскитъ съветъ му подарява 5 хиляди кв. метра земя около Конника. Царьтъ помоли тази земя да се придаде къмъ общия фондъ „Разкопки“ като подари за продължаване работата отъ своя страна 25 хиляди лева. Кмета на градъ Шуменъ прочете адресъ, съ който общинския съветъ подарява на Царя 100 хиляди кв. метра отъ платото нацъ града въ мѣстността „Крумови порти“ — историческо мѣсто. Царьтъ помоли да се даде то на фонда „Пострадали отъ войната“, като подари 30 хиляди лева съ желание тѣзи суми да бждемъ начало на единъ фондъ за построяване на това мѣсто „Домъ на пострадалитѣ“ — болни, немощни и пр.

Следъ това се произведе величественъ парадъ отъ войскитѣ, запасни офицери, „Родна защита“ и др. Следъ парада Царьтъ говори дълго по редъ съ офицеритѣ отъ гарнизона, каза имъ вдъхновенна речъ, посрещната отъ офицеритѣ съ громко Ура, което поде народа.

Въ специална палатка се даде на Негово Величество

отъ дружество „Българска старина“ обѣдъ, на който присѣстваха около 30 гости. На обѣда Негово Величество пи наздравица съ много насърчителни за работилитѣ тукъ археолози думи. Речъта му бѣ напечатана въ други вестници. Отговори стариятъ г. Шкорпилъ. Той прочете чудно хубава, дълбока по съдържание и необикновено красива по форма речъ, за която всички присѣстващи съ възторгъ казаха: „Наистина това бѣ царска речъ!“ Г-нъ Шкорпилъ завърши речъта си така: „Накрая нека ми бжде позволено да свърша съ благопожеланията на най-старитѣ български Великии Богъ да удостои нашия великъ ханъ — Н. В. Борисъ III, царъ на българитѣ, да преживѣе на чело на храбрия български народъ въ шастие и веселие 100 години. Ура!“

Следъ обѣдъ Царя посети старинитѣ, придружаванъ отъ хиланденъ народъ. Тукъ тамъ той се спира и говори съ нѣкои селяни. Единъ селянинъ на дълго му се оплака за нѣщо. По пжтя Царя видѣ една много бедна женица съ две деца. Попита я нѣщо и поржча да ѝ дадатъ 200 лева за днешния денъ. Въ разговоръ на обѣда заяви, че за пръвъ пжтъ въ своя животъ прекарва своя именъ денъ така шастливо, напълно между народа.

Изпроводенъ и акламиранъ отъ хиланденъ народъ той се качи на своя автомобилъ, размахвайки шапка на всички страни, и въ 6 часа сл. пл. си замина за гара Каспичанъ. Отъ гара Шуменъ, предрешенъ като машинистъ, каралъ бързия влакъ до Горна-Орѣховица. Чудна обичъ питае нашия народъ къмъ своя младъ Царь. Но отъ пръвъ погледъ личи колко много самъ той Царь Борисъ обича народа си. Дано да настанатъ по свѣтли дни за нашето отечество, та инашия царъ да махне тихата скръбъ, която се чете по лицето му!

Обществото бди

(Писмо до редакцията)

Г-нъ редакторе,

Следя редовно Вашия вестникъ. Прави добро впечатление на мнозина Вашето усилие да издигнете името на свещенството ни на подобаващата нему висота. Но кой ви е виновенъ вамъ свещеницитѣ, когато единъ отъ васъ градятъ, а други събарятъ. Ето какъвъ подвигъ извършиха Ваши познати свещеници у насъ тѣзи дни. Миналиятъ четвъртъкъ слѣзох на станцията въ Мадара около 10 свещеници. Първомъ мислѣхме, че сж дошли да видятъ старинитѣ, затова не се заинтересувахме, но презъ нощта, когато се проявиха, узнахме, че петима били отъ

Варна на чело съ попъ Кожухаровъ и попъ Енчо, бившъ шуменски свещеникъ, трима били отъ Шуменъ — единъ много високъ младъ свещеникъ, единъ дребенъ и Диаконъ, голѣмия приятелъ на нашия кюлевченски светецъ, и единъ отъ Прѣславска околия, непознатъ.

Разбрахме, че тѣ били особена група между свещеницитѣ, либерална група, обновители. Начело на тия обновители въ Варна билъ този попъ Кожухаровъ, а въ Шуменъ Диаконъ, известенъ на цѣлия окръгъ съ своето безобразно поведение, което не подобава не на духовно лице, а даже на нѣя-простия християнинъ. Освенъ него на чело билъ още младия дребенъ свещеникъ отъ Шуменъ.

Следъ като свършиха партийната се работа т. е. кой и какъ ще действа презъ предстоящи нѣкакви избори, тѣ привечеръ се почерпиха порядчно съ първия номеръ

Развеселени, отидоха да разглеждатъ, божемъ, старинитѣ Тамъ викаха, крѣщѣха, а двама млади, се качиха горе на скалитѣ и крѣщѣха та се цепа селото. Това заинтересува всички селени. Понеже знаемъ каква стока е нашия светецъ, разбрахме, че тия ще сж все като него, затова и следихме. Върнаха се въ село и въ една бакалница падна славно веселие. Било наредено да дойдатъ 16 души, но дошли 10. Види се тукашнитѣ свещеници излезли по трезви и благоразумни отъ варненскитѣ. Пѣха, крѣщѣха, декламираха, все смѣшни и комични работи. Нѣмаше едно нѣщо сериозно.

Това веселие продължи до 2 часа презъ нощта и остави у насъ, жителитѣ на с. Мадара, много тежко впечатление. Немога и не бива всичко, г-не редакторе, да Ви напиша, но при пръвъ случай ще Ви го разкажа. Това което направиха тия духовници, бѣше много неприлично за сана имъ. То може да прилича на свѣтскитѣ хора, на туриститѣ, които често дохождатъ тукъ, но на свещеницитѣ това не прилича. Наливие сте солта между насъ? Тукъ бѣха дошли все млади свещеници. Стари бѣха нашия кюлевченски светецъ и диаконъ. Ние въ Мадара нѣмаме черква, нѣмаме и свещеникъ. Копнѣемъ за своя черква и за свой младъ свещеникъ. Но ние сме крайно натжжени като видѣхме поведението на тия все млади свещеници, които съ нищо не сж надминали, а напълно копирагъ поведението на стари нѣкои недостойни свещеници.

Но кому да се надеваме, ние, народа, отъ сега? И какъви сж тия партии у васъ? И вие ли сте подивѣли като политическитѣ партии? Види се и васъ прихванало. Ако ще обновявате църквата съ парти-

занство и съ такъвъ либеризъмъ, какъвто проповѣда изпѣлнява диаконъ и нашия кс светецъ, по добре махне се всички. Може би безъ поветъ ние по добре ще си опраемъ църквата.

Сжщата тази група къмъ юнии щѣла да повтори „се са“ на друго мѣсто.

Свещеници, внимавайте! рода иска свещеници — илници а не голѣяджий партизани!

М. П. Б. Р. Въ недѣля, 15 то редакторътъ на вестника бѣше въ Мадара. Тамъ селяни му се оплакаха сжщия подвигъ на тия духовници.

Четете и разпространявайте в. Народекъ будителъ!

Хроника.

Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ пристига въ Шуменъ на тога, сжбота, презъ нощъ Сутринта, недѣля, замина Мадара, извърши молебена веднага си замина за Варна

Негово Величество Царь въ деня на Мадарскитѣ тържества декорира съ орни за заслуга археолозитѣ Професоръ Кацаровъ съ сденъ за гражданска заслуга III ст., унгарския професоръ Геза Фехеръ — за наука и куство, професоръ Велковъ — гражданска заслуга IV ст., учителя отъ с. Мадара Денъ Симеоновъ — гражданска заслуга V ст. Археолозитѣ професоръ Рафаилъ Поповъ и Шкорпилъ сж наградени по-рано.

Християнитѣ отъ Еска Джумая се счехоха за обиде и много съжеляватъ, че изстния проповѣдникъ и тѣхенъ съгражданинъ г. Стоянъ Петковъ престоя 24 часа въ градо присѣствува на св. литургия на Гергьовденъ безъ да каже нѣщо. Желателно е не се обръща внимание на разни слухове, за да не срдатъ болшинството добри християни. Храма бѣше пълненъ не красиво бѣше да мине безъ проповѣдъ. При наличността на г. Петковъ даговори мѣстечовѣкъ нѣмаше смисълъ и това остана безъ проповѣдъ.

Почина скорспостижно 15 тога зап. кавалерийски полковникъ г. Кирилъ Българовъ бившъ настоятелъ на църквата „Св. Три Светители“, и свѣщоливницата въ Шуменъ. Настоятелствата на последнитѣ изказватъ съболезнование на опечаленото семейство. Богъ да го прости!

Почина е стариятъ бившъ Каспичански свещеникъ Калю. Погреблението се извърши на 18 тога с. Кюлевча. Богъ да го прости!

откакъ въ прочутата черква Парижката Св. Богородица е била „свалена отъ трона“ бившата пресвета Дева... И въ това време, когато се кланятъ на новата Богиня на разума, по цѣлата страна върлува „бѣсенъ звѣрски ловъ на свещеници, грабежъ и осквернение на църквитѣ, и като вѣнецъ на всичко, анулиране на Бога по комисарски указъ и преименуване въ „Храмъ на Разума“ на „La ci-devant Sainte Vierge“, катедрала, която изпърво била опредѣлена да се разруши съвсемъ...“

Но революционнитѣ лудости отдавна сж минали и сж забравени. „Оставалъ е винаги, и днесъ е, и въ вѣковетъ ще пребжде Онзи, който отъ кръста на любовта и страданията протѣга неизмѣнно къмъ своитѣ убийци нежни обятия“ —

остава християнството и неговата проповѣдъ на любовъ къмъ ближния и къмъ вѣраговетѣ.

Твърде интересенъ е № 4: *Изкушенията на дявола отъ Папини*, извлѣчение изъ „Живота на Христа“, книга съ която скептикътъ се връща къмъ Христа. Съ чувство и замахъ е написанъ предговортъ къмъ тая книжка, въ който се посочватъ злинитѣ, що разяждатъ съвременното общество. „Земията е станала на адъ. Горниятъ слой на земята е съставенъ отъ разлагащитѣ се трупове на последната свѣтовна касапница... обаче, свѣтовното разрушение не е свършено и далечъ още желаниятъ миръ не е дошелъ между хората. Богатитѣ нации осждаатъ беднитѣ на гладъ; бунтовницитѣ, или иначе, революционеритѣ, убиватъ вчерашнитѣ си господари, а днешни-

тѣ господари изпращатъ свои наемници да убиватъ бунтовницитѣ; нови тирани, възползувани отъ сжествуващата свѣтовна система, обричатъ цѣли народи на гладъ, водятъ ги къмъ изтрѣбление и разрушени е. Самолюбието на звѣра се е събудило въ всѣки човѣшки индивидъ: егоизъмъ е овладѣлъ касти, съсловия и нации; пламналъ е като неугасимъ пожаръ въ връвѣта имъ“.

И само въ едно може да се наиде избавление, изходъ отъ този адъ — въ нравственото прераждане чрезъ учението на благия Назарянинъ. „Назадъ къмъ Христа!“ — вика и нѣкогашниятъ безбожникъ Папини, и всѣки човѣкъ, а не звѣръ въ човѣшкия образъ, ще да се съгласи съ него.

И още една великолепа книжка е дадена въ Библиотека

„Св. Иванъ Рилски“ като № 5 и 6: *Отче нашъ* отъ бележития руски религиозенъ мислителъ *Владимиръ Соловьевъ* (съ портретъ на „бѣлия монахъ“). Въ предговора се чете една кратка, но сполучлива характеристика на тоя наистина всесвѣтовенъ (универсаленъ) духъ — въ едно и сжщо време западникъ и славянофилъ, либералъ и консерваторъ, аскетъ и твърде съобщителенъ свѣтски човѣкъ, православенъ и католикъ, докторъ на философията и вѣрващъ демонологъ, виждащъ дявола въ реаленъ видъ. Религиозното действие и на Соловьева се смѣня съ „антирелигиозно заболѣване, свойствено на възрастата“, когато 15 годишното момче изхвърля всички икони изъ стаята си. За 2—3 години той изживѣва материализма и отъ материалистичния миро-

гледъ минава къмъ религиозно-филосовския и къмъ дълбока, непоклатна, *свзнателна* въра въ мѣсто детската.

И ето този ученъ професоръ съзнателно вѣрващъ, ни казва дълбокия смисълъ „Отче нашъ“. Малко сж въ свѣтовната литература съчинения, които по дълбочина на мисълъ и въра да могатъ се мѣри с казаното отъ Соловьева.

На всѣки съвремененъ вѣкъ, особено на разколебанитѣ въ религиозно отношение, трѣбва да се препоржча особено „Отче нашъ“ заедно с останалитѣ книжки отъ Библиотека „Св. Иванъ Рилски“. Следъ прочита имъ мнозина ще разбератъ дълбокия смисълъ на християнската вѣра, негли ще почнатъ да гледатъ на свѣта не съ материалистическо полуслѣпо око.

Изъ в. Радикалъ